

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklesiastikē Istoria

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

XXXVII. Quomodo post exilium Athanasii Arius ab Imp. CP. evocatus,
turbas excitavit adversus Alexandrum CP. Episcopum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

copis, ac præcipuè cum illis, qui opinionem Arii minimè rejiciebant. Quin etiam ad Synodos frequens ventabat, ad episcopatum ejuspiam civitatis studens arreperere. Verum ille sacerdotium quidem minimè est affectus, eo quod persecutionis tempore sacrificasset. Urbes autem Syriæ peragrans, libros quos composuerat, publicè recitabat. Hoc comperto Marcellus, cum adversus eum vellet scribere, nimia contradicendi cupiditate in contrarium errorem delapsus est. Christum enim perinde ac Paulus Samosatensis, nudum hominem esse non dubitavit asserere. Quod cum intellexissent Episcopi, qui tum Hierosolymis erant congregati, Asterii quidem nullam rationem habuerunt, quippe qui in ordinem sacerdotum adscriptus non esset. A Marcello verò utpote sacerdote, exegerunt, ut libri à se conscripti rationem redderet. Cumq; deprehendissent illum Pauli Samosatensis errore implicatum esse, jusserunt ut mutaret sententiam. Ille pudore suffusus, librum suum se combusturum promisit. Verum Concilio cum festinatione dimisso, eo quod Imperator Episcopos Constantinopolim evocavisset; cum Eusebiani Constantinopolim venissent, Marcelli causa iterum discussa est. Et cum ille improbum librum, sicut antea promiserat, comburere recusaret, Episcopi, qui aderant, ipsum quidem deposuerunt: Basilium vero ejus loco Ancyram miserunt. Porro hunc Marcelli librum Eusebius tribus voluminibus confutavit, pravam illius opinionem coarguens. Marcellus vero postmodum in Synodo Sardicensi episcopatum recuperavit, cum diceret librum suum non rectè intellectum fuisse, atque idcirco se in suspensionem venisse, quasi idem cum Paulo Samosateno sentiret. Verum hac de re dicemus suo loco.

CAP. XXXVII.

Quomodo post exilium Athanasii Arius, ab Imp. Constantinopolim evocatus, turbas excitavit adversus Alexandrum (P. Episcopum).

DUm hæc geruntur, tricesimus complebatur annus Imperii Constantini. Et Arius quidem una cum sectatoribus erroris sui, Alexandriam reversus, totam denuò civitatè perturbavit, cum Alexandrinorum populus & Arii reditum cum lociis, & Episcopi sui Athanasii

κ' τοῖς ἐπισκόποις, τοῖς μάλιστα τὴν δρεϊανῶν δόξαν μὴ ἀθετεῖσι. Ἐδὴ καὶ εἰς τὰς συνόδους ἀπήγα, ὑποδύνας μίαν πόλεως ἐπισκοπὴν ἀποδύμενον· ἀλλ' ἱεροσύνης μὴ ἠόχησε, διὰ τὸ ἐπιτεθυκέναι κ' τὸν διωγμὸν ἀειῶν ἢ τὰς ἐν σειρά πόλεις, ἕς συνέταξε λόγους ἐπεδείκνυτο. ταῦτα γὰρ ὁ μάρκελλος, ἀντιπρόβην αὐτῷ βελομῆρον κ' διαμετρον πολὺ εἰς τὸ ἐναντίον ἐξεπέσε· ψίλον γ' ἀνθρώπον ὡς ὁ σαμοσατεύς ἐτόλμησεν εἰπεῖν τὸν χριστὸν τὰ ἄλογοντες· τότε ἐν ἱεροσολύμοις συναθροίντες, ἀσεβεῖς μὲν ἔδρα λόγον ἐτίθειτο, ἐπεὶ μὴ ἢ εἰς τὸν λατῶλον τῷ ἱερέων ἐτέτακτο μάρκελλον ἢ ὡς ἱερωμένον, λόγον ἀπήτην τῷ συγγραφεῖ αὐτῷ βιβλίου· ὡς ἢ ἠνεισκον αὐτὸν τὰ τῷ σαμοσατεύς φρονέοντα, ἐκέλευον αὐτὸν μεταθέσθαι τῆς δόξης· ὃ ἢ καίμαχυνθεῖς, ἐπηγέλλετο κατὰ κάουσαι τὸ βιβλίον ὡς ἢ ἀσθεδὴ διελύθη ὁ τῷ ἐπισκόπων σύλλογος, τῷ βασιλείως εἰς τὴν κωνσταντινέπολιν καλεῖν αὐτὰς, τότε δὴ τῷ ἀεὶ εὐσεβίον ἐν τῇ κωνσταντίνε πόλει παρόντων, αὐτὸς τὰ κ' μάρκελλον ἀνεζητήτο· ὡς ἢ ὁ μάρκελλος ἔχ' ἤσειτο κατὰ κάουσαι κατὰ ὑπερέβη τὴν ἀκαίρον συγγραφήν, παρῆντες τὸν μὲν καθεῖλον, βασιλείον ἢ ἀντ' αὐτῶν τὴν ἀγκυραν ἐπέμειναν· ἀλλὰ τῆτο μὲν τὸ συγγραμμά εὐσεβίον ἐν τριῶν βιβλίοις ἀνέτεψεν, ἐξελέγξας τὴν κακοδοξίαν αὐτῷ μάρκελλος ἢ ὑσερον ἐν τῇ κ' σαρδικῆν συνόδῳ τὴν ἐπισκοπὴν ἀνέλαβεν, εἰπὼν μὴ νεοῖσ' αὐτῷ τὸ συγγραμμά, κ' διατῆτο τῷ σαμοσατεύς δόξαν λαβεῖν ἀεὶ μὲν οὐν τῆτο κ' χῶραν ἐρεμῆν.

Κεφ. λζ.

Ὅπως ἀρεῖται μίαν πῶ ἀθανασίαν ἐξορίαν ἐν τῇ ἀλεξανδρείᾳ ὑπὸ τῷ βασιλείῳ μεταπειροθεῖς, ταραχὰς ἐκείνου ἀλεξάνδρου τῷ ἐπισκόπῳ κωνσταντίνε πόλει.

Τριακσὸν ἢ ἔτ' τῆς βασιλείας κωνσταντίνου τῆτων γνωμῶνων ἐπληρῆστο καὶ ἀρεῖται σὺ τοῖς ἀεὶ αὐτὸν κατὰ λαβὴν τὴν ἀλεξανδρείαν, αὐτὸς ὄλην ἐτάρατῆ τῷ ἀλεξανδρείων λαῷ δυσφορεῖν, ἐπὶ τῇ τῷ ἀρεῖται κατὰ δὴ κ' τῷ ἀμφ' αὐτὸν, κ' ὅτι ὁ ἐπισκοπὸς αὐτῶν ἀθανασίος εἰς ἐξορίαν ἀπέσταλτο.

σαλτο' ως ἡ ὁ βασιλεὺς ἐπυθάνετο διε-
 σεράφθαι τὴν δόξην γνώμην, μετὰ πεμπτον
 αὐτὸς εἰς τὴν κωνσταντίνου πόλιν ἦκεν αὐτὸν
 ἐκέλευσε, λόγον δάσονται ὡς αὐτὸς ἀνακινεῖν
 ἐπεχείρη' ἐτύγχανε ἡ τότε τῆς ἐν κωνσταντίνου
 πόλει παρθενοῦς ἀλέξανδρου ἐκκλησίας, μη-
 τροφάνῃ παλαμ διαδέξασθαι τῆτον τὸν
 ἀνδρα θεοφιλή ὄντα, ἡ παρθενοῦς ἀρεῖον τὸς γυρο-
 μένη μάχη ἀνέδειξε, ὡς γὰρ ἦκε τότε ἀρεῖον,
 καὶ ὁ λαὸς εἰς δύο πάλιν τμήματα ἐμερίζετο,
 ταραχή τε καὶ τὴν πόλιν ἐγένετο τῷ μὲν τὴν
 ἐν νικαίᾳ πίσω μηδ' αὐτὸς ἀρσασαλέυεν λε-
 γόντων τῷ δ' εὐλογοῦν λέγον τὸν ἀρεῖον φιλο-
 νεϊκόντων, εἰς ἀγῶνα μέγιστον κατέστη ὁ ἀλέ-
 ξανδρὸς καὶ μάλιστα μὲν, ὅτι ἐν σέβει ὁ νι-
 κομηδείας πολλὰ διηπάλη ἀυτῶν, λέγων ὅσον
 ἐδέστω καταμήσειν αὐτὸν, εἰ μὴ εἰς κοινωνίαν
 δέξῃ τὸν ἀρεῖον καὶ εὐδ' ἀμφ' αὐτὸν ἀλέξαν-
 δρου ἡ ἐ τὸς ἔτον παρθενοῦς ἀρεῖον ἐμελεν,
 ὅσον ἐδέστω δ' ἐπὶ τῇ παρθενοῦς ἀρεῖον ἀρσασα-
 λέυε τῷ δ' ὄματ' Φύλακα γὰρ αὐτὸν τῷ ὄρω
 τῆς συνόδου νομίζων, παντοῦ ἐγένετο, μὴ
 ἀρσασαλέυε εὐδ' τύπε ἀυτῆς ἐν ταύτη
 τοιῶν τῇ ἀγῶνι κατέστω, χαιρεῖν πολλὰ
 φράσας τῇ διαλεκτικῇ, παρθενοῦς ἀρεῖον καὶ
 νησιᾶς μὲν συμεχέσιν ἐρχόλαζε, καὶ τῆς πρὸς
 ἐν χεῖρας ἐδέστω τρεῖς παρθενοῦς ἀρεῖον καὶ
 τοῦ ἐν δ' ὄματ' εἶχε, καὶ λατῶν ἐπέτελε τὰ δό-
 ξαντα' ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἡ ἐπὶ ὄματ' εἰρήνη,
 μόνον αὐτὸν καὶ ἀκλεισὸν ποιήσας, καὶ εἰς τὸ
 θυσιαστῆριον εἰσελθὼν, ὑπὸ τὴν ἱεράν τεράπε-
 ζαν αὐτὸν ἐπὶ εἶμα ἐκτίνας, ἐν χεῖρας δα-
 κρυῶν νύκτας τε πολλὰς ἐφῆξῃς καὶ ἡμέρας
 τῆτον ποιῶν διετέλετ' ἡτέτο γὰρ ἀρσασαλέυε καὶ
 ἐλάμβανεν ἡ ἡ αἰτησις ὑπὸ ταύτη, εἰ μὲν
 ἀληθῆς ἡ δόξην δόξα, αὐτὸν τὴν ὡρισμένην
 ἡμέραν τῇ συζητήσῃ μὴ ὄψεας εἰ ἡ ὑπὸ ἀν-
 τὸς ἐχθ' πίσω, ἀληθῆς ἀρεῖον τῆς ἀσεβείας δ' ἰ-
 κνὴν δίδοναι, τὸν πάντων αἰτίων τῶν κακῶν.

A exilium molestè ferret. Imperator vero cum perversam esse Arii mentem accepisset, cum rursus Constantinopolim evocavit, rationem redditurum turbarum ac seditionum, quas denuò concitare aggressus esset. Praesidebat tunc Constantinopolitanae Ecclesiae Alexander, qui jampridem Metrophani successerat. Hunc virum Deo acceptum fuisse, ex certamine, quod illi fuit cum Ario, perspicuè declaratum est. Nam cum Arius illuc venisset, & populus duas in partes divisus esset, totaq; civitas tumultuaretur; aliis Nicænam fidem nullatenus comovendam esse dicentibus; aliis opinionem Arii rectam esse contendentibus, in maximas angustias redactus est Alexander: ac præcipuè eo quod Eusebius Nicomedienfis Episcopus graves ei minas intentaret, asserens propediem ipsi adempturum se esse sacerdotium, nisi Arium & socios in communionem reciperet. Verùm Alexander, non tam sollicitus erat de abdicatione sua, quàm de doctrina fidei, quam illi subvertere omni studio conabantur. Nam cum Nicænae Synodi decretorum custodem se ac patronum esse duceret, totus in id incumbebat, ne res in illa Synodo judicatae ullatenus labefactarentur. In tantis igitur angustiis positus, omisso dialecticæ artis praesidio, ad Deum confugit. Ac continuus quidem jejuniis vacare cepit, nec ullum orandi modum prætermisit. Tale vero consilium animo concepit, & quod constituerat, clanculò perfecit. In Ecclesia, quæ cognominatur Irene, se solum inclusit & ingresses ad altare, sub sacra mensa primum se humi prostravit, Deo cum lachrymis supplicans. Atque hoc multis diebus ac noctibus continuatis gessit. Porro petiit à Deo, & quod petierat accepit. Petitio autem erat hujusmodi: ut si quidem recta esset Arii sententia, ipse diem disceptationi præstitutum nequaquam videret. Sin vera esset fides, quam ipse profiteretur, ut Arius impietatis pœnas lueret, quippe qui omnium malorum auctor esset.

Κεφ. λη΄.

Περί τῆς θανάτου ἀρείου.

Τοιαῦτα μὲν ἐν ἀλέξανδρῳ ἡνυχέτο ὁ βασιλεὺς ἡ δ' ὄματ' εἰς ἀρεῖον ποιήσας βεβληθεὶς, ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ αὐτὸν μετὰ πέμπε, ἡρώτα τε εἰ τοῖς ὄρωσι φοιχέτ' ἐν νικαίᾳ συνόδῃ ὁ ἡ ἐτόμῳς μηδ' ἐν μελλήσας, ἐπ'

CAPUT XXXVIII.

De morte Arii.

ET hæc quidem precabatur Alexander. Imp. vero cum Arii periculum facere vellet, eum in palatium accitum interrogavit, num decretis Nicænae fidei consentiret. Ille nihil cunctatus, alacri animo coram Imperatore subscripsit ea,

K